

ПРАВИЛА ВІДБУВАННЯ АДМІНІСТРАТИВНОГО АРЕШТУ: АНАЛІЗ ПРОПОЗИЦІЙ ДО СУЧАСНОГО ЗАКОНОДАВСТВА

Співак М. В.,

доктор політичних наук, доцент,

доцент кафедри публічного управління та адміністрування

Національної академії внутрішніх справ

ORCID ID: 0000-0002-9471-7154

Здійснено аналіз законодавства на предмет застосування адміністративного арешту. Встановлено, що позиція законодавця зводиться до того, що адміністративний арешт – найбільш суворий захід адміністративного стягнення, який застосовується у виняткових випадках. Призначається лише за постановою суду (судді) у тому разі, якщо за обставинами справи, з урахуванням особи порушника, суддя прийде до висновку, що застосування інших видів стягнення буде недостатньо. Винятковість адміністративного арешту виявляється в тому, що він встановлюється за вчинення адміністративних проступків з особливою антигромадською спрямованістю.

Наводиться статистика застосування адміністративного арешту за видами адміністративних правопорушень, а також кількість осіб, на яких накладене дане стягнення, за регіонами України.

Наголошується на тому, що на практиці адміністративний арешт як вид стягнення застосовується вкрай рідко, іноді його застосування ускладнюється самою процедурою його накладення.

Зосереджено увагу на окремих положеннях проекту закону «Про правила відбування адміністративного арешту» щодо запровадження принципів відбування адміністративного арешту; особливостей правового статусу заарештованих осіб; порядку поміщення особи до ізолятора тимчасового тримання; розміщення осіб, підданих адміністративному арешту; прав та обов'язків заарештованих осіб.

Проаналізовано доцільність змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення. Зокрема, частини 2 статті 32 (Адміністративний арешт), частини 1 статті 294 (Набрання постановою судді у справі про адміністративне правопорушення законної сили та перегляд постанови), статті 326 (Виконання постанови про застосування адміністративного арешту та арешту з утриманням на гауптвахті). А також доповнення Кодексу статтями 326–1 (Клопотання про здійснення приводу та його розгляд), 326–2 (Виконання ухвали про здійснення приводу) та 328–1 (Клопотання про призупинення строку відбування адміністративного арешту та його розгляд).

Автором статті пропонується внести зміни до пункту 2 статті 6 проекту закону «Про правила відбування адміністративного арешту». Тим самим дотриматися принципу недискримінації, закріпленого у статті 3 законопроекту. На думку автора, логічним буде, за наявності встановленого порядку, визначити і відповідальність за порушення правил та умов відбування адміністративного арешту у вигляді окремої норми до Кодексу України про адміністративні правопорушення.

Зроблений загальний висновок, що ухвалення законів «Про правила відбування адміністративного арешту» та «Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення у зв'язку з прийняттям Закону України «Про правила відбування адміністративного арешту»» дозволить удосконалити законодавче регулювання застосування та відбування адміністративного арешту як виду адміністративного стягнення, вирішити низку проблемних питань у цій сфері, що в підсумку сприятиме забезпеченню верховенства права і дотриманню прав людини під час застосування відповідного стягнення.

Ключові слова: адміністративні стягнення, адміністративна відповідальність, адміністративний арешт, ізолятор тимчасового тримання, заарештовані особи.

Постановка проблеми. Адміністративному стягненню у вигляді адміністративного арешту належить особливе місце в системі заходів публічного примусу. Від того, яке саме стягнення застосовується до правопорушника, значною мірою залежить ефективність всієї процедури притягнення його до відповідальності. Неузгодженість реальних потреб правозастосування та наявних нормативних положень істотно знижує ефективність використання ресурсу адміністративного арешту. Це зумовлює необхідність перегляду положень ст. ст. 32 та 327 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП), а також доцільність ухвалення Закону України «Про правила відбування адміністративного арешту». Щодо цього необхідно зазначити, що КУпАП ухвалений у 1984 р.,

за радянських часів, багато його положень, як і норма ст. 327 КУпАП, відповідали тогочасним умовам, методом та способам правового регулювання суспільних відносин, не зазнали необхідного перегляду та змін.

Дослідження інституту адміністративної відповідальності є одним з актуальних напрямів вітчизняної юридичної науки. Цьому питанню значна увага приділялась у працях В. Авер'янова, О. Бандурки, Д. Бахраха, Ю. Битяка, І. Голосніченка, Е. Додіна, О. Дрозд, В. Колпакова, Т. Коломоєць, А. Комзюка, Р. Мельник, Н. Нижник, Н. Саліщевої, В. Сорокіна й інших. Однак для вдосконалення законодавства щодо правового регулювання процедури виконання адміністративного арешту необхідний аналіз сучасної позиції законодавця із цієї проблематики.

Мета статті – аналіз чинного законодавства та пропозицій змін до нього, пошук шляхів оптимізації законодавства щодо відбування адміністративного арешту.

Виклад основного матеріалу. У ст. 32 КУпАП визначено, що адміністративний арешт устанавлюється і застосовується лише у виняткових випадках за окремі види адміністративних правопорушень на строк до п'ятнадцяти діб. Адміністративний арешт призначається районним, районним у місті, міським чи міськрайонним судом (суддею) і є найсуворішим з основних адміністративних стягнень. Адміністративний арешт не може застосовуватись до вагітних жінок, жінок, що мають дітей віком до дванадцяти років, до осіб, які не досягли вісімнадцяти років, до осіб з інвалідністю першої і другої груп [1]. Нині висловлюються пропозиції, що адміністративний арешт не може застосовуватися до особи з інвалідністю першої і другої груп, неповнолітньої особи, вагітної жінки, а також до одинокого батька, матері або особи, яка їх замінює і виховує дитину віком до чотирнадцяти років або дитину з інвалідністю [2]. Ми підтримуємо цю пропозицію в частині віднесення до зазначеної категорії одинокого батька як суб'єкта адміністративної відповідальності, що, у свою чергу, забезпечує рівність становища жінок і чоловіків у деліктному провадженні.

Адміністративний арешт призначається за вчинення адміністративних проступків з особливою антигромадською спрямованістю: дрібне хуліганство (ст. 173), учинення домашнього насильства, насильства за ознакою статі, невиконання термінового заборонного припису або неповідомлення про місце свого тимчасового перебування (ст. 173–2), розпивання пива, алкогольних, слабоалкогольних напоїв у заборонених законом місцях або поява у громадських місцях у п'яному вигляді (ст. 178), злісна непокоря законному розпорядженню або вимозі поліцейського, члена громадського формування з охорони громадського порядку і державного кордону, військовослужбовця (ст. 185) тощо [1].

Застосування адміністративного арешту не спричиняє судимості, не є підставою для звільнення з роботи і не перериває трудового стажу. Однак час перебування під арештом не включається до стажу, який надає право на щорічну відпустку, заробітна плата за період утримання під арештом не сплачується [3].

У ст. 328 КУпАП зазначено, що особи, піддані адміністративному арешту за правопорушення, передбачені ч. 1 ст. 44, ст. 173, ст. 173–2, ч. 3 ст. 178, ст. 185, ч. 2 ст. 185–1 і ч. 1 ст. 185–3, використовуються на фізичних роботах. Організація трудового використання осіб, підданих адміністративному арешту, покладається на виконавчі органи сільських, селищних, міських рад, а особам, підданим адміністративному арешту, за час перебування під арештом заробітна плата за місцем постійної роботи не виплачується [1].

На практиці адміністративний арешт як вид стягнення застосовується вкрай рідко, в окремих випадках його застосування ускладнюється самою процедурою його накладення. Адже у 2018 р. Конституційний Суд України дійшов висновку, що положення ч. 1 ст. 294, ст. 326 КУпАП, якими передбачено, що постановою районного, районного в місті, міського чи міськрайонного суду (судді) про застосування адміністративного арешту набирає законної сили в момент її винесення та виконується негайно, встановлюють обмеження прав на судовий захист та апеляційний перегляд справи, гарантованих ч. 3 ст. 8, ч. 1 та ч. 2 ст. 55, п. 8 ч. 2 ст. 129 Конституції України. Зазначене обмеження конституційних прав не є пропорційним, обґрунтованим або суспільно необхідним та не узгоджується із принципом верховенства права [4].

Нині законодавець намагається вирішити дане питання шляхом внесення змін до чинного Кодексу України про адміністративні правопорушення. А саме пропонує в новій редакції викласти ст. 326 «Виконання постанови про застосування адміністративного арешту та арешту з утриманням на гауптвахті». Зміст статті полягає в тому, що суд (суддя), що виніс постанову про застосування адміністративного арешту, не пізніше наступного робочого дня із дня набрання постановою законної сили надсилає її для виконання до відокремленого структурного підрозділу територіального органу поліції за зареєстрованим місцем проживання/перебування особи, підданої адміністративному арешту. До особи, яка не виконала встановлені законом вимоги щодо прибуття для відбування (продовження відбування) адміністративного арешту або самовільно залишила місце відбування адміністративного стягнення до закінчення строку його відбування, може застосовуватися привід. Суд (суддя), що виніс

постанову про застосування арешту з утриманням на гауптвахті, не пізніше наступного робочого дня із дня набрання постановою законної сили надсилає її для виконання до відповідної військової частини (установи), у якій проходить службу військовослужбовець, підданий цьому стягненню.

Новелами мають стати: ст. 326–1 «Клопотання про здійснення приводу та його розгляд», де буде визначена компетенція суду щодо ухвалення рішення, розгляду клопотання про здійснення приводу та вимоги до клопотання про здійснення приводу; ст. 326–2 «Виконання ухвали про здійснення приводу», де виконання ухвали про здійснення приводу доручається відповідному відокремленому структурному підрозділу територіального органу поліції за зареєстрованим місцем проживання/перебування особи, стосовно приводу якої винесено ухвалу, а також прописані обов'язки особи, рішення про здійснення приводу якої ухвалено судом (суддею); ст. 328–1 «Клопотання про призупинення строку відбування адміністративного арешту та його розгляд», де буде визначено, що рішення про призупинення строку відбування адміністративного арешту ухвалюється судом (суддею), який виніс постанову про накладення цього стягнення, або судом за місцем розташування ізолятора тимчасового тримання за клопотанням керівника ізолятора тимчасового тримання або іншої уповноваженої ним особи, а також вимоги до клопотання про призупинення строку відбування адміністративного арешту [2].

Складність реалізації адміністративного арешту як виду адміністративного стягнення підтверджують і невисокі статистичні показники за 2018 р. Так, кількість осіб, притягнутих до адміністративної відповідальності у вигляді накладення адміністративного арешту за адміністративні правопорушення в галузі охорони праці і здоров'я населення, – 65; за адміністративні правопорушення, що посягають на власність, – 202 особи; за адміністративні правопорушення на транспорті, у галузі шляхового господарства і зв'язку – 302 особи; за військові адміністративні правопорушення – 24 особи; за адміністративні правопорушення, що посягають на громадський порядок і громадську безпеку, – 2 571 особа; за адміністративні правопорушення, що посягають на встановлений порядок управління, – 2 434 особи; за адміністративні правопорушення, передбачені іншими законами України, – 17 осіб [5]. Наприклад, кількість осіб, притягнутих до адміністративної відповідальності у вигляді адміністративного арешту по регіонах, у 2018 р. становила 5 615 осіб. Так, у Вінницькій області притягнуто до адміністративної відповідальності у вигляді адміністративного арешту 532 особи; у Волинській – 157, Дніпропетровській – 381, Донецькій – 199, Житомирській – 181, Закарпатській – 86, Запорізькій – 129, Івано-Франківській – 87, Київській – 249, Кіровоградській – 85, Луганській – 208, Львівській – 238, Миколаївській – 130, Одеській – 272, Полтавській – 149, Рівненській – 243, Сумській – 626, Тернопільській – 133, Харківській – 279, Херсонській – 321, Хмельницькій – 197, Черкаській – 36, Чернівецькій – 329, Чернігівській – 164, у Києві – 204 [5].

Продовжуючи виклад основних положень, зауважимо, що діюча система адміністративних стягнень втратила свою актуальність і потребує оптимізації відповідно до сучасних реалій. Багато новел адміністративно-деліктного права залишаються на рівні законопроектів і пропозицій, що лише підкреслює актуальність досліджуваної проблеми й інтенсифікує наукові пошуки в цьому напрямі. Серед таких законопроект «Про правила відбування адміністративного арешту» (реєстр. № 3047) від 31 серпня 2020 р. [6].

У результаті проведеного аналізу зазначеного проекту закону ми доходимо висновку, що в деяких його положеннях під час розроблення нормативно-правового акта не реалізований принцип недискримінації, а саме – у запропонованій редакції п. 2 ст. 6 «Розміщення осіб, підданих адміністративному арешту». Розміщення вказаних осіб здійснюється з дотриманням таких правил: тримати окремо чоловіків та жінок; не допускати розміщення заарештованих осіб разом з особами, затриманими відповідно до Кримінального процесуального кодексу України або за вчинення адміністративного правопорушення, чи згідно зі ст. 15¹ Закону України «Про боротьбу з тероризмом», та особами, стосовно яких як запобіжний захід обрано тримання під вартою, або засудженими до позбавлення волі. виправити дану ситуацію, на нашу думку, можна доповненням п. 2 ст. 6 такими правилами: тримати окремо осіб за ознаками сексуальної орієнтації / за їхньою згодою; тримати окремо осіб за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, мовних, релігійних та інших переконань / за їхньою згодою. Така позиція сформована з огляду на те, що авторами проекту у ст. 3 «Принципи відбування адміністративного арешту» зазначається, що відбування адміністративного арешту здійснюється на принципах верховенства права, законності, поваги до прав і свобод людини, недискримінації, справедливості, гуманізму та не може поєднуватися з діями, що завдають фізичних чи моральних страждань або принижують людську гідність. Не допускається проявів дискримінації за будь-якою ознакою та надання пільг чи переваг.

У ст. 5 «Порядок поміщення особи до ізолятора тимчасового тримання» автори проекту пропонують, що особа не пізніше наступної доби із дня набрання законної сили постановою судді (суду) про застосування до неї адміністративного арешту зобов'язана самостійно прибути до відокремленого структурного підрозділу територіального органу поліції за зареєстрованим місцем її проживання /

перебування для організації відбування адміністративного арешту. Якщо така особа в указаний строк не з'явилася до відокремленого структурного підрозділу територіального органу поліції без поважних причин або не повідомила про причини свого неприбуття, до неї в порядку, визначеному Кодексом України про адміністративні правопорушення, може застосовуватися привід.

Перед поміщенням особи до ізолятора тимчасового тримання відокремленим структурним підрозділом територіального органу поліції забезпечується проведення обов'язкового медичного огляду цієї особи лікарем закладу охорони здоров'я, який надає послуги первинної медичної допомоги, у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України, з метою виявлення тілесних ушкоджень, визначення стану її здоров'я та можливості утримання в ізоляторі тимчасового тримання.

У разі виявлення під час такого огляду медичних протипоказань щодо поміщення особи до ізолятора тимчасового тримання, перелік яких визначається Міністерством охорони здоров'я України, керівництво відокремленого структурного підрозділу територіального органу поліції звертається до суду із клопотанням про відстрочку виконання відповідної постанови на строк до одного місяця.

Крім постанови судді (суду) про застосування адміністративного арешту, що набрала законної сили, відокремлений структурний підрозділ територіального органу поліції за зареєстрованим місцем проживання / перебування особи, підданої адміністративному арешту, додатково надає до ізолятора тимчасового тримання документи, перелік яких визначається Міністерством внутрішніх справ України. У разі поміщення особи до ізолятора тимчасового тримання проводиться її особистий огляд у порядку, установленому Міністерством внутрішніх справ України.

В осіб, які поміщаються до ізолятора тимчасового тримання, тимчасово вилучаються цінні речі, документи, кошти, а також предмети, не дозволені для зберігання у приміщеннях для відбування адміністративного арешту. Перелік заборонених для зберігання предметів, порядок їх вилучення, зберігання та повернення встановлюється Міністерством внутрішніх справ України.

Тобто йдеться про «порядок», якого повинна дотримуватися особа, що притягується до адміністративної відповідальності. Однак у проєкті відсутні пропозиції щодо відповідальності за порушення цього порядку. На нашу думку, логічним буде, за наявності встановленого порядку, встановити і відповідальність за порушення правил дотримання порядку й умов відбування адміністративного арешту. Для цього пропонуємо чинний КУпАП доповнити ст. 187¹ «Порушення правил та умов відбування адміністративного арешту» такого змісту:

1) неявка особи до відокремленого структурного підрозділу територіального органу поліції за зареєстрованим місцем її проживання / перебування для організації відбування адміністративного арешту;

2) неповідомлення працівників Національної поліції, які здійснюють організацію відбування адміністративного арешту, про зміну місця роботи чи проживання або про виїзд за межі району (міста) у службових чи особистих справах;

3) порушення умов відбування адміністративного арешту (порушення правил тривалості побачень; порушення дисципліни під час прогулянки та сну тощо);

4) неприбуття без поважних причин не пізніше наступної доби із дня завершення стаціонарного лікування особи, для продовження відбування адміністративного арешту караються накладення штрафу від тридцяти до п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк від одного до двох місяців із відрахуванням двадцяти відсотків заробітку, а в разі, якщо за обставинами справи з урахуванням особи порушника застосування цих заходів буде визнано недостатнім, – адміністративним арештом на строк до п'ятнадцяти днів.

Зазначимо, що пропозиції та зауваження автора мають рекомендаційний характер і з урахуванням інших позицій можуть мати спірний характер.

Із запропонованих новел автори у ст. 7 проєкту пропонують перелік прав заарештованої особи, зокрема на: повідомлення родичів або інших осіб про поміщення до ізолятора тимчасового тримання; безоплатну правову допомогу; охорону здоров'я та медичну допомогу; отримання інформації про порядок і умови відбування адміністративного арешту; побачення тривалістю не більше чотирьох годин на день із родичами й іншими особами в порядку, визначеному Міністерством внутрішніх справ України; восьмигодинний сон у нічний час; щоденну прогулянку тривалістю одна година в денний час; листування та звернення відповідно до законодавства України; зберігання при собі документів та записів стосовно реалізації їхніх прав і законних інтересів під час відбування адміністративного арешту; користування власною постільною білизною, а також іншими речами та предметами, перелік та кількість яких визначається Міністерством внутрішніх справ України; заняття самоосвітою; користування книгами та періодичними друкованими виданнями; здійснення віросповідання будь-якої релігії або висловлювання переконань, пов'язаних зі ставленням до релігії, з обмеженнями, які необхідні для забезпечення ізоляції, передбаченої законодавством України; отримання посилок, передач, письмової кореспонденції в порядку, установленому Міністерством внутрішніх справ України; доступ

до телебачення та радіомовлення в порядку, визначеному Міністерством внутрішніх справ України; купівлю за безготівковим розрахунком продуктів харчування та предметів першої необхідності, письмового приладдя, газет, книжок через торговельну мережу або на замовлення відповідно до законодавства України [6].

На підтвердження вищезгаданих положень доречним буде навести негативний приклад зі Звіту за результатами моніторингового візиту Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини в Житомирській області та робочої групи в ІТТ № 3 (сmt Попільня) ГУНП на Житомирщині. Насамперед візитери звернули увагу на те, що у зв'язку із закінченням опалювального сезону у приміщеннях установи не дотримується температурний режим, оскільки припливна вентиляція з механічним спонуканням не має підігріву повітря.

Було встановлено, що в ІТТ не дотримується право на належну медичну допомогу й охорону здоров'я. Штатним розписом не передбачена посада медичного працівника. Жоден із працівників ІТТ не проходив спеціальних навчань із надання домедичної допомоги та не має відповідного сертифіката. Окрім цього, після скасування наказу Міністерства внутрішніх справ від 25 вересня 2006 р. № 946 «Про затвердження норм забезпечення господарським інвентарем кімнат для затриманих чергових частин, ізоляторів тимчасового тримання, приймальників-розподільників для осіб, затриманих за бродяжництво, спеціальних приймальників для осіб, підданих адміністративному арешту, пунктів тимчасового перебування іноземців та осіб без громадянства, які незаконно перебувають в Україні» залишається неврегульованим питання забезпечення установи медикаментами та господарським інвентарем, зокрема матрацами, подушками, постільною білизною. Обладнання кабінету слідчих і адвокатів не відповідає вимогам інструкції про роботу ізоляторів тимчасового тримання, зокрема немає технічних засобів для проведення дистанційного провадження, вікна у сусіднє приміщення із заскленням поляризованим склом. В установі відсутня кімната для побачень. На вікнах камер відсутні кватирки із замками для вентиляції, що унеможлиблює доступ до приміщень свіжого повітря. Водночас моніторингова група відзначила, що всі камери ІТТ забезпечені гарячим та холодним водопостачанням, проте в камерах встановлено окремі крани холодного і гарячого водопроводу, які не обладнані змішувачами [7].

Висновки. По-перше, ухвалення законів «Про правила відбування адміністративного арешту» та «Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення у зв'язку з прийняттям Закону України «Про правила відбування адміністративного арешту» дозволить удосконалити законодавче регулювання застосування та відбування адміністративного арешту як виду адміністративного стягнення, вирішити низку проблемних питань, які існують у цій сфері, що в підсумку сприятиме забезпеченню верховенства права і дотриманню прав людини під час застосування відповідного стягнення. По-друге, виникає практична необхідність дотримування принципу ґендерної недискримінації в положеннях проєкту закону України «Про правила відбування адміністративного арешту». По-третє, пропонуємо чинний КУпАП доповнити статтею, що встановлюватиме відповідальність за порушення правил та умов відбування адміністративного арешту. По-четверте, у проєкті відсутні пропозиції щодо процедури застосування приводу до особи, яка зобов'язана з'явитися для відбування (продовження відбування) адміністративного арешту, але не з'явилася без поважних причин або не повідомила про причини свого неприбуття, або самовільно залишила місце відбування цього адміністративного стягнення до закінчення строку його відбування. Вказане призводить до того, що на практиці відповідний вид адміністративного стягнення фактично може залишатися невиконаним. Тому дана позиція потребує подальших наукових розробок.

Spivak M. Rules for serving administrative arrest: analysis of proposals to modern legislation

The analysis of the legislation on the application of administrative arrest was carried out. It is established that the position of the legislator comes down to the fact that administrative arrest is the most severe measure of administrative penalty, which is applied in exceptional cases. Appointed only by a court decision (judge) if, in the circumstances of the case, taking into account the identity of the offender, the judge concludes that the application of other types of penalties will be insufficient. The uniqueness of administrative arrest is manifested in the fact that it is established for committing administrative offenses with a special anti-social orientation.

The statistics of application of administrative arrest by types of administrative offenses and also number of persons on whom the given penalty is imposed on regions of Ukraine are resulted.

It is emphasized that in practice administrative arrest as a type of penalty is used very rarely, in some cases its application is complicated by the procedure of its imposition.

Attention is focused on certain provisions of the Draft Law “On the rules of administrative arrest” on the introduction of the principles of administrative arrest; features of the legal status of arrested persons; the procedure for placing a person in a temporary detention facility; placement of persons subject to administrative arrest; rights and responsibilities of arrested persons.

The expediency of amendments to the Code of Ukraine on Administrative Offenses is analyzed. In particular, parts two of Article 32 (Administrative arrest), parts one of Article 294 (Entry into force of a judge’s decision on an administrative offense and revision of the decision), Article 326 (Execution of a decision on administrative arrest and detention on guard duty). As well as additions to the Code by Article’s 326–1 (Petition for the imposition of the pretext and its consideration), 326–2 (Execution of the decision on the exercise of the pretext) and 328–1 (Petition for suspension of the term of administrative arrest and its consideration).

The author of the article proposes to amend paragraph 2 of Article 6 of the Draft Law “On the Rules of Administrative Arrest”. Thus, adhere to the principle of non-discrimination enshrined in art. 3 of the draft law. According to the author, it would be logical, if there is an established procedure, to establish liability for violation of the rules and conditions of administrative arrest in the form of a separate provision to the Code of Ukraine on Administrative Offenses.

The general conclusion is that the adoption of the Laws “On Rules of Administrative Arrest” and “On Amendments to the Code of Ukraine on Administrative Offenses in connection with the adoption of the Law of Ukraine “On Rules of Administrative Arrest”” will improve the legal regulation of application and administrative arrest, as a type of administrative penalty, to address a number of issues that exist in this area, which will ultimately contribute to the rule of law and respect for human rights in the application of the penalty.

Key words: administrative penalties, administrative liability, administrative arrest, temporary detention facility, arrested persons.

Література:

1. Кодекс України про адміністративні правопорушення : Закон від 7 грудня 1984 р. № 51, ст. 1122. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731_10#Text (дата звернення: 25.01.2021).
2. Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення у зв’язку з прийняттям Закону України «Про правила відбування адміністративного арешту». Порівняльна таблиця до проекту Закону України. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=69759 (дата звернення: 25.01.2021).
3. Узагальнення практики застосування судом адміністративного стягнення у вигляді громадських робіт, адміністративного арешту та контролю за їх відбуванням за перше півріччя 2014 р. Бахмацький Чернігівської області. URL: <https://bh.cn.court.gov.ua/sud2501/worksud/18> (дата звернення: 17.02.2021).
4. Рішення у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень ч. 1 ст. 294, ст. 326 Кодексу України про адміністративні правопорушення від 23 листопада 2018 р. Справа № 1-12/2018(3911/15). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v010p710-18#Text> (дата звернення: 17.02.2021).
5. Адміністративні правопорушення в Україні у 2018 р. Архів. *Державна служба статистики України*. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua/> (дата звернення: 30.01.2021).
6. Про правила відбування адміністративного арешту : проект закону № 3047 від 31 серпня 2020 р. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=69758 (дата звернення: 30.01.2021).
7. В ІТТ № 3 (сміт Попільня) ГУНП на Житомирщині не дотримується право затриманих на належну медичну допомогу / Секретаріат Уповноваженого Верховної ради з прав людини. 24.04.2019. URL: <http://www.ombudsman.gov.ua/ua/all-news/pr/24419-ps-v-itt-3-smt-popilnya-gunp-na-zhitomirschini-ne-dotrimuyetsya-pravo-za/> (дата звернення: 01.02.2021).